

ע"פ 64398/06/15 - דוד אילוז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט
לפני כב' השופטים: י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

ע"פ 64398-06-15 אילוז נ' מדינת ישראל 09 נובמבר 2015

המערער
דוד אילוז
ע"י ב"כ עו"ד טליה רם

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) בת"פ 25222-05-12, מיום 3.8.14, לפיה נקבע כי המערער עבר עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהכרעת הדין הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בשלב גזירת הדין, ביום 17.5.2015, בוטלה ההרשעה, והמערער נידון לביצוע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות; פיצוי למתלוננת בסך ₪ 750; וחתימה על התחייבות, ללא הרשעה.

הערעור מופנה נגד הכרעת הדין בלבד.

2. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 23.8.11 ברחוב יגאל בירושלים, תקף המערער את המתלוננת, ללא הסכמתה ושלא כדין, וגרם לה חבלה של ממש. המערער והמתלוננת היו מעורבים בתאונת דרכים ללא נפגעים. לאחר דין ודברים ביניהם, תקף לפתע המערער את המתלוננת באמצעות מכת אגרוף בפניה ומכה נוספת בפנים, וכן ירק עליה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת נפחות בשפה.

3. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום. בתשובתו לאישום טען, כי האירוע החל בתאונת דרכים קלה בצומת הגבעה הצרפתית בירושלים, כאשר המתלוננת נסעה ברכבה והמערער ברכבו לפניה. לטענתו, פגעה המתלוננת ברכבו מאחור. המערער והמתלוננת נעצרו בצד הכביש. לגרסתו, המתלוננת סירבה להעביר לו את פרטיה לאחר התאונה. הוא התקשר למשטרת ישראל וביקש לשלוח ניידת למקום. תוך כדי המתנה לניידת משטרה התקשרה המתלוננת לבעלה, שהגיע בדחיפות למקום התאונה כדי לסייע לה. כאשר הגיע בעלה של המתלוננת למקום התאונה, קילל את המערער במילים בוטות ואיים עליו. לטענת המערער, הוא לא הכה את המתלוננת ולא ירק עליה, וכל גרסתה היא פרי דמיונה. המערער הוסיף, כי ייתכן שהמתלוננת נפגעה ממכשיר הטלפון הנייד שהחזיקה במהלך האירוע או עובר לתאונה, כאשר שוחחה בטלפון תוך כדי נהיגה.

4. בית משפט קמא, בפסק דין מנומק ומפורט היטב, העדיף את גרסת המתלוננת לאירוע, ודחה את גרסת המערער. זאת עשה על בסיס הראיות שנשמעו לפניו, שעיקרן - עדויות המתלוננת, שוטר סויר במשטרת ישראל - ג'וני חליפה, החוקר - יורם חתן, הרופאה ד"ר מדונה שבדקה את המתלוננת וערכה את התעודה הרפואית בעניין החבלה שנגרמה לה בשפתה, וכן המערער. בית המשפט בחן את גרסת המערער, ומצא כי זו אינה סבירה, הגם שמעלה תרחיש אפשרי לנסיבות הפגיעה במתלוננת. בית משפט קמא סבר, כי קבלת גרסת המערער, משמעה כי המתלוננת בדתה את גרסתה ו"תפרה" מערכת עובדתית שקרית, תוך שיתוף פעולה עם גורמים שונים שפורטו, לרבות צירוף משתתפים ומסמכים בדויים. בית המשפט קבע, כי גרסת המתלוננת "מוצקה ומבוססת", תוך שלילת גרסת המערער. על יסוד האמור קבע, כי המתלוננת נפגעה באירוע כמתואר בכתב האישום. בית המשפט הוסיף וקבע, כי מצא את עדותה של המתלוננת מהימנה. בהקשר זה הדגיש, כי בעת עדותה בבית המשפט ניתן היה להתרשם כי האירוע נצרב במתלוננת כאירוע טראומתי, ועל כן ייתכן שחלק מההתרחשויות נדמו לה כחמורות יותר מאשר היו במציאות. בית-משפט קמא הוסיף וקבע, כי ההמטומה שנגרמה למתלוננת, היא תוצאה של מכה שהופעלה על גופה. עם זאת הוסיף, כי לא ניתן לקבוע שהמערער נטל את המכשיר והשליכו על המתלוננת כפי שגרסה בעדותה, אלא שהנפת ידו בעוצמה לעבר המכשיר הנייד שהיה צמוד לפיה היא שגרמה לנפיחות בשפה.

בין הראיות שהובאו בבית משפט קמא, הושמעה קלטת שיחה, בה לא מצא בית המשפט כי נשמעו איומים מצדו של המערער, אלא צעקות הדדיות וקללות. בית המשפט קבע, כי מהקלטת עולה שהמתלוננת הפנתה את מכשיר הטלפון הנייד שברשותה לעבר פניו של המערער, והוא בתגובה הדף את ידה כך שהמכשיר פגע בשפתה. בהקשר זה הוסיף, כי נדמה שכוונתו של המערער לא הייתה לפגוע במתלוננת אלא רק להסיט את ידה, אלא שהעובדה כי אחזה בטלפון הנייד גרמה לחבלה המתוארת.

על יסוד כל האמור, קבע בית משפט קמא כי הוכח לפניו שהמערער פגע במתלוננת בכך שהדף את מכשיר הטלפון הנייד, שבאמצעותו ניסתה לצלמו, וגרם לה לחבלה - כעולה מהתעודה הרפואית ומעדותה של הרופאה ד"ר מדונה. בית המשפט הדגיש, כי גרסת המערער לנסיבות הפגיעה בשפתה של המתלוננת איננה סבירה, ומשכך הרשיעו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

5. בהודעת ערעור מפורטת מלין המערער על קביעת בית משפט קמא בגדר הכרעת הדין, לעניין ביצוע העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המערער חזר על תמצית גרסתו, לפיה לא תקף כלל את המתלוננת, וטען כי ה"סימן" שנותר על שפתיה יכול היה להיגרם מתרחיש סביר אחר שלא נסתר, לפיו במהלך שיחת טלפון, תוך כדי נהיגה, נפגעה המתלוננת בשפתיה. המערער הוסיף, כי לא ניתן היה לסמוך על גרסת המתלוננת והיה מקום לדחותה. עוד טען לקיומם של מחדלי חקירה שלדבריו פגעו קשות בהגנתו.

6. בדיון לפנינו חזר המערער על טענותיו, והוסיף כי יש להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא ובמצאים העובדתיים שקבע. המערער הוסיף, כי בית משפט קמא לא התמודד עם התרחיש שהעלה לעניין נסיבות החבלה שנגרמה למתלוננת בשפתה. מנגד, המשיבה ביקשה לדחות את הערעור ואת גרסתו של המערער בדבר נסיבות פגיעתה של המתלוננת. בהקשר זה הוסיפה, כי מצילום רכבה של המתלוננת, שהוגש לבית משפט קמא על ידי המערער, עולה, כי למתלוננת טלפון סלולרי במתקן קבוע המותקן ברכבה, ומשכך, התרחיש שהעלה המערער, לפיו שוחחה במהלך

נהיגת רכבה בטלפון הנייד, איננו יכול להתקבל.

במהלך הדיון בערעור הושמעה קלטת השיחה שהתקיימה בין הצדדים המעורבים באירוע, ועל פיה נשמע רעש של נפילת חפץ על הארץ, קולות מסוימים של המתלוננת, ומיד בהמשך דברי המערער: "אל תתקעי לי את המצלמה לפרצוף".

7. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, ועיינו בפסק דינו של בית משפט קמא ובראיות שהונחו לפנינו, נחה דעתנו כי דין הערעור להידחות.

מושכלות יסוד ראשונים, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא; זאת, בעיקר, משום שערכאת הערעור אינה נחשפת באופן בלתי אמצעי לעדים, כפי הערכאה הדיונית. הלכה זו שרירה וקיימת, למעט במקרים חריגים שענייננו אינו נמנה עליהם, בהם נפלה טעות מהותית בהערכת הראיות על ידי הערכאה הדיונית; או כאשר בית משפט קמא קבע מסכת עובדתית שאינה מתקבלת על הדעת, תוך התעלמות מראיות רלבנטיות, או אם הכרעתו מבוססת על שיקולים שבהיגיון או ראיות שבכתב, נסיבות בהן אין לערכאה הדיונית יתרון משמעותי על פני ערכאת הערעור (ראו למשל: ע"פ 2478/12 סאטי אגבריה נ' מדינת ישראל (13.05.2015), פסקה 16). כעולה מהודעת הערעור, עיקר טענות המערער נוגעות לממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על ידי בית משפט קמא. ממצאים אלה מעוגנים היטב בחומר הראיות שהונח לפנינו ואינם מקימים על פי ההלכה הפסוקה עילת התערבות.

8. בית משפט קמא קבע ממצאים עובדתיים על יסוד התרשמותו מהעדויות שנשמעו לפנינו, ועל פיהם מצא להעדיף את עיקרי גרסתה של המתלוננת, באשר לנסיבות פגיעתה, על פני גרסת המערער. בית המשפט קבע כי גרסתה של המתלוננת מהימנה, ומנגד - לא נתן אמון בגרסתו של המערער. קביעותיו של בית משפט קמא מבוססות ומשכנעות, ובקביעותיו אלו לא מצאנו מקום להתערב.

כעולה מחומר הראיות, בתחילת האירוע הפנתה המתלוננת את מכשיר הטלפון לעבר פניו של המערער, והוא, בתגובה, הדף את ידה כך שמכשיר הטלפון פגע בפניה.

כאמור, בדיון לפנינו הושמעה שיחה שהוקלטה במהלך האירוע, המחזקת ותומכת בגרסת המתלוננת. כעולה מהקלטת, המתלוננת נפגעה ממכשיר הטלפון הנייד לאחר שהמערער הדף את ידה שהחזיקה במכשיר (כנראה לצורך צילום). מכשיר הטלפון נפל על הארץ לאחר שפגע בפניה וגרם לה חבלה בשפתה. גרסת המערער, לפיה יתכן שהמתלוננת נפגעה במהלך הנהיגה ברכבה, אינה סבירה, כעולה מצילום פנים הרכב. היא נדחתה על ידי בית משפט קמא, ובדין נדחתה. התרחיש שהעלה המערער אינו מקים ספק סביר באשמתו, ואינו מעלה אפשרות אחרת לחבלה בפניה של המתלוננת, שהנה בבחינת "אפשרות מציאותית, אשר יש לה בסיס. אין די באפשרות תאורטית, המעוגנת אך בספקולציות או בהשערות אשר אינן נתמכות בראיות או בהיעדרן" (דנ"פ 3391/95 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 377 (1997)), שהרי "על הספק הסביר להיות הגיוני. ספק שאינו סביר מעורר ספק בעצם קיומו" (ע"פ 3676/11 עלי נ' מדינת ישראל (9.10.12)). התרחיש האפשרי שהעלה המערער בדבר אופן גרימת החבלה בפניה של המתלוננת, הנו ספקולטיבי ואינו נתמך בראיות, ומשכך אין בו כדי להקים לזכותו ספק סביר.

בשולי הדברים, לא מצאנו כי נפלו בעניינו של המערער מחדלי חקירה כנטען. נסיבות האירוע לא חייבו פעולות חקירה נוספות כפי שטען, וממילא אין לראות באי-ביצוע מחדלים חמורים במידה המעוררת חשש שהגנתו קופחה.

9. סיכומם של דברים, נוכח מכלול הראיות שהובאו בערכאה הדיונית, ולאחר ששקלנו את הגרסאות השונות של המערער מצד אחד והמתלוננת מצד שני - הגענו לכלל מסקנה כי לא נפלה טעות בהכרעת דינו של בית משפט קמא.

סוף דבר, דין הערעור להידחות.

המזכירות תמציא עותקים פסק-הדין לבאי-כוח הצדדים ולשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ז חשון תשע"ו, 9 בנובמבר 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

**רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת**

יורם נועם, שופט